

Nebraska, 25 december 1996

‘We zijn er. Daar beneden moet het zijn.’

Detective lieutenant Jordan Blystone van de Nebraska State Patrol schrok wakker uit zijn gedachten toen hij de stem van de helikopterpiloot door zijn koptelefoon hoorde en keek naar beneden. Hij zag twee knipperende rode puntjes, gloeiend in de sneeuw, en knikte. De vlucht had een kleine veertig minuten geduurd, dwars door een hevige sneeuwstorm over een haast oneindige witte vlakke, met af en toe een eenzame boerderij en plukjes bomen. Ze hadden niet veel gepraat, al helemaal niet over wat Blystone op de plaats van bestemming kon verwachten. De dispatcher had een hele reeks *ten codes* doorgegeven: 10-32, 10-52 en 10-79, wat van alles kon betekenen, maar de laatste, 10-35, was de code die Jordan Blystones hoop op een gezellig kerstdiner met zijn ouders en de gezinnen van zijn zussen de grond in had geboord. Bij een geweldsmisdrijf was aanwezigheid van een *major crime unit* op de plaats delict vereist, en omdat de afdeling moordzaken van de Nebraska State Patrol alle gevallen van moord en doodslag in de hele staat moest onderzoeken, zat Blystone nu in een helikopter en bereidde zich mentaal voor op het ergste. Er was melding gemaakt van een gewapende man en er waren meerdere ambulances opgeroepen, plus een forensisch patholoog. Daaruit viel af te leiden dat er deze vroege kerstochtend op de afgelegen boerderij een schietpartij had plaatsgevonden met gewonden en minstens één dode.

De piloot had zijn halve leven in Alaska gewoond en had dus geen

enkel probleem met een vlucht bij deze weersomstandigheden. Hij manoeuvreerde de dertig jaar oude Bell-47G in een elegante bocht naar links en zette de landing in. Blystone ontwaarde door de plexiglazen koepel een patrouillewagen, waarvan de bemanning de helikopter nu blijkbaar had opgemerkt, want de rode knipperlichten op het dak werden aangezet. Wat verder naar het noorden lag de boerderij aan het eind van een lange rij bomen. Daar knipperden rood en blauw de lichten van meerdere ambulances. Het was 10:42. Minder dan anderhalf uur geleden had de Nebraska State Patrol het telefoontje gekregen van de sheriff van Madison County. Een gevoel van trots overviel Jordan Blystone, over de efficiëntie van zijn team, zelfs op kerstochtend. De helikopter landde zacht tussen de fakkels. De politieagent die uit zijn auto was gestapt om Blystone te verwelkomen wendde zijn gezicht af en hield zijn hoed vast, zodat die niet werd weggeblazen, tegelijk met alle sneeuw die door de rotorbladen werd opgejaagd.

‘Wilt u dat ik hier wacht, meneer?’ vroeg de piloot.

‘Ik ben bang dat het wel een tijdje gaat duren,’ antwoordde Jordan Blystone. ‘Je kunt beter naar het politiebureau van Madison vliegen en daar wachten.’

‘Oké.’ De piloot knikte. ‘De wind gaat al liggen. Ik kan u later weer ophalen.’

‘Bedankt.’ Blystone trok de capuchon van zijn donzen parka over zijn hoofd, deed zijn handschoenen aan en opende de deur van de glazen stuurhut. Zoals verwacht benam de ijzige kou hem een paar seconden de adem. Het was 23 graden onder nul, de gevoelstemperatuur lag nog twintig graden lager. Gebukt stapte hij door de diepe, vers gevallen sneeuw in de richting van de patrouillewagen, wachtte totdat de helikopter weer opsteeg en in oostelijke richting wegdraaide en begroette de politieagent.

‘Stapt u maar in, meneer!’ schreeuwde de deputy om boven het geluid van de heli uit te komen. Blystone trok de autodeur open, ging op de bijrijdersstoel zitten en klopte de sneeuw van zijn schoenen voordat hij instapte. De verwarming stond op vol vermogen, het zweet brak hem direct uit.

‘Detective Jordan Blystone van NSP Moordzaken, uit Lincoln,’ stelde hij zich voor en trok de rits van zijn parka open.

‘Deputy Ken Schiavone van Madison County Sheriff’s Department.’ De agent veegde het ijs uit zijn gezicht en zette de automaat in ‘D’. De motor brulde, sneeuwkettingen haptten in de sneeuw en de Crown Victoria zette zich slingerend in beweging.

‘Wat is er precies gebeurd?’ vroeg Blystone.

‘Om zeven uur kregen we de noodmelding van een schietpartij op de Willow Creek Farm,’ antwoordde de hulpsheriff. ‘De commandant van dienst heeft twee van onze jongens uit het surveillanceteam op pad gestuurd, maar toen die hier aankwamen was alles al voorbij. Er zijn meerdere doden gevallen. Maar wat er precies gebeurd is kan ik u niet vertellen.’

Schiavone was nog jong, midden twintig, hooguit eind twintig. De ontzetting was van zijn bleke gezicht af te lezen. Het was waarschijnlijk de eerste keer dat deze man een dode had gezien, want buiten de stad hield de politie zich vooral bezig met lichtere vergrijpen zoals rijden onder invloed, vechtpartijen, diefstal, drugsbezit en zo nu en dan een verkeersongeval. Gewelddelicten kwamen hier zelden voor, de meeste gevallen van moord en doodslag deden zich in Nebraska volgens de statistieken voor in steden als Lincoln, Omaha en Grand Island.

‘Van wie is deze boerderij?’ wilde Blystone weten.

‘Willow Creek is van de familie Grant,’ antwoordde Schiavone en zweeg daarna, alsof daarmee genoeg gezegd was. Hij tuurde ingespannen door de smerige voorruit.

‘Kent u de familie?’

‘Ja. Natuurlijk. Iedereen hier kent de Grants.’ De jonge deputy persete zijn lippen op elkaar en vocht ineens tegen zijn tranen. ‘Ik zat samen met Joe op de middelbare school en in hetzelfde footballteam. We waren best goede vrienden. Gisteren zag ik hem nog bij het tankstation en... nu is hij... dood.’

‘Dat spijt me voor je.’

Die vijf woorden klonken misschien plichtmatig, maar dat waren

ze niet. Jordan Blystone betreurde echt elke dode waarmee hij door zijn werk werd geconfronteerd. Sterker nog, hij vatte elke misdaad waarbij een mens het leven liet persoonlijk op. Ook om die reden had hij een paar jaar geleden besloten om rechercheur te worden.

De deputy vermande zich snel. Hij leek zich ervoor te schamen dat hij zijn emoties had gedeeld met een vreemde.

‘Normaal word ik niet zo snel emotioneel,’ zei hij verlegen en minderde vaart. Ze waren aan het einde van de oprijlaan gekomen, die aan beide kanten tegen opwaaiende sneeuw werd beschermd door bomen en een heg, en reden nu door een wijd openstaand hek. Een andere hulpsheriff knikte naar Schiavone, opende het gele lint waarmee de weg versperd was, en liet ze verder rijden.

‘Neem het jezelf niet kwalijk,’ reageerde Blystone. ‘Een moord laat niemand koud. Zeker niet als je het slachtoffer hebt gekend. Sta jezelf toe om om je vriend te rouwen. Dat is het laatste wat je voor hem kunt doen.’

De jonge man beet op zijn onderlip en knikte. Hij parkeerde de auto naast twee andere patrouillewagens op het uitgestrekte, besneeuwde erf.

‘Bedankt,’ mompelde hij.

‘Jij bedankt.’ Blystone gaf hem een klopje op zijn schouder, stapte uit en keek rond.

Het grote woonhuis week behoorlijk af van de standaardboerderij in het Midden-Westen, waar men beduidend meer waarde hechtte aan functionaliteit dan aan schoonheid. Dit rode bakstenen huis was allesbehalve functioneel, met zijn vele torentjes, schoorstenen, verschillende hoge spitse daken, veranda's en balkons. Het was bijzonder fraai en indrukwekkend. Een moment lang bewonderde Blystone de wit omlijste kruisvensters en het kunstige houtsnijwerk aan de gevel en vroeg zich af wie er op het bizarre idee was gekomen om midden op de vlakte van Nebraska zo'n huis te bouwen. Voor het huis stond een witte Ford pick-uptruck met openstaande deuren, een versplinterde voorruit en schietgaten in het rechter spatbord en het bijrijdersportier. Blystone zag bloedsporen op de auto zitten en

herkende de contouren van een menselijk lichaam onder een aluminium reddingsdeken, die eigenlijk bedoeld was om verkeersslachtoffers te beschermen tegen onderkoeling, regen en wind. Slechts een paar meter verderop, aan de noordoostelijke hoek van het huis, lag een tweede lijk in met bloed doordrenkte sneeuw, ook afgedekt met goudkleurige folie.

Blystone zag nu pas wat vanuit de lucht met al die sneeuwmassa's niet te zien was geweest: het was een gigantisch boerenbedrijf. Aan de andere kant van het erf, tegenover het woonhuis, stonden meerdere grote, rechthoekige gebouwen met platte daken en schuifdeuren, waarschijnlijk schuren voor machines en opslag. Daarachter verhieven zich graansilo's. Een stuk naar links, achter een rij bladloze populieren, ontwaarde hij de voorgevel van een reusachtige hal, in de stilte hoorde hij het zachte gezoem van ventilatoren.

Het vierkante erf, gedomineerd door een paar machtige ceders, versmalde aan de achterkant tot een met bomen beplante laan, geometrisch precies gespiegeld met de oprijlaan. Enigszins achteraf stonden vier met hout betimmerde huizen op een rijtje, zo'n twintig meter van elkaar. De sneeuw op het erf was behoorlijk platgelopen en zat vol wielsporen. Een ramp voor het forensisch opsporingsteam, dat op weg was hierheen, maar er was niets meer aan te doen. Het redden van mensenlevens had altijd de hoogste prioriteit, zelfs als daarbij belangrijke sporen werden uitgewist.

Een officier van Madison County Sheriff's Department stapte door de sneeuw op Jordan Blystone af. Hij had de bij zijn uniform horende hoed vervangen door een muts met oorkleppen van konijnenbont en droeg een zwarte donzen parka met insignes, waaraan je kon zien dat hij de sheriff zelf was.

'Dag sheriff.' Blystone knikte de man toe en toonde zijn penning.

Op het dikke, door de arctische kou rood aangelopen gezicht lag een verbaasde blik. Felle lichte ogen namen Blystone onderzoekend op.

'Detective.' De sheriff tikte met twee vingers op zijn muts. 'Sheriff Lucas Benton uit Madison.'

‘Was is hier gebeurd?’

‘Vijf doden, twee zwaargewonden. Ik ben nu 23 jaar sheriff maar zo’n gruwelijk bloedbad als dit hier heb ik nog nooit gezien.’

‘Wie was de schutter?’

‘Een van de zoons van de familie Grant. We weten nog niet waarom.’

‘Hebben jullie hem kunnen arresteren?’

‘Negative.’ De sheriff schudde zijn hoofd. Zoals de meeste politiemensen die Blystone kende verborg ook sheriff Benton zijn afschuw achter een ondoordringbare blik.

‘Iemand heeft hem neergeschoten, anders waren er vast nog meer doden gevallen. Die jongen was bewapend als Rambo.’

‘Jongen?’ vroeg Blystone verrast.

‘Esra Grant was pas zeventien.’ Sheriff Benton draaide zich om en Blystone volgde hem naar het lichaam bij de hoek van het huis. De sheriff bukte kreunend en trok de folie een stukje opzij. Sneeuw dwarrelde neer op wat er van het gezicht van de dode was overgebleven.

‘Kaliber .308 Winchester vanaf ongeveer vijfendertig meter afstand.’ Hij wees op het voorste houten huis. ‘Vanaf die veranda daar is hij neergeschoten.’

‘Door wie?’

‘Een indiaanse boerenarbeider.’

De dode jongen had een camouflagepak met legerkisten aan. Hij had twee patroongordels om zijn bovenlichaam hangen en half onder zijn lichaam lag een geweer. Blystone hurkte in de sneeuw en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Een Ithaca Mag-10 shotgun met afgezaagde loop,’ constateerde hij en keek de sheriff aan. ‘Hoe komt een jongen van zeventien aan zo’n monsterlijk wapen?’

‘Geen idee. Op een boerderij zijn altijd een hoop wapens,’ antwoordde de sheriff. In de koude lucht condenseerde zijn adem tot een wit wolkje. ‘Hij is trouwens beginnen te schieten met een pistool, een Smith & Wesson 44 Magnum model 29.’

De radio van de sheriff kraakte. Hij nam op en gaf een paar beve-

len. Blystone bestudeerde het lichaam van de jongen, dat voor een zeventienjarige verbazingwekkend groot en gespierd was, ruim boven de honderd kilo. Er zat een tattoo in zijn hals. Het woord *HATE*, dat in ouderwetse letters in zijn bleke huid was getatoeëerd, bood de eerste aanwijzingen over de gemoedstoestand van de dader. Was het echt alleen maar haat geweest, wat deze jongen ertoe had aangezet om 's ochtends vroeg tot aan de tanden gewapend op zijn familie los te gaan en ze neer te maaien? Of alcohol of drugs ook een rol hadden gespeeld in dit drama zou later bij de lijkschouwing moeten blijken. Ook hier op het platteland was het tegenwoordig niet meer zo moeilijk om aan alcohol, crystal meth of crack te komen.

‘De media hebben er al lucht van gekregen,’ zei de sheriff, terwijl hij het lichaam van de schutter weer toedekte. ‘We moeten de lijken afvoeren voordat die bloedhonden van de tv met een helikopter opduiken en vanuit de lucht gaan filmen.’

‘Helaas, dat gaat niet.’ Blystone klopte de sneeuw van zijn broekspijpen. ‘De plaats delict moet blijven zoals hij is totdat we alles hebben gefotografeerd en klaar zijn met het sporenonderzoek.’

‘Moet je horen, jongen, ik wil in mijn county geen beelden van lijken op televisie hebben,’ wierp Benton fel tegen, ‘en ik heb niet genoeg manschappen om alles hier af te grendelen.’

Blystone was met zijn 33 jaar allesbehalve een ‘jongen’, maar hij negeerde de respectloze aanspreekvorm. Benton en zijn mannen zaten in een uitzonderlijke, extreem emotionele situatie en ze hadden onvoldoende ervaring en niet de juiste psychologische training gehad om mentaal afstand te houden.

‘Er is versterking onderweg vanuit Norfolk,’ zei Blystone, zich ervan bewust dat dit de sheriff niet zou bevallen. ‘En de forensisch experts komen eraan vanuit Omaha. Totdat zij er zijn, wordt hier niets meer veranderd.’

De sheriff snoof boos en Blystone beseftte dat hij het laatste beetje goede wil tot soepele samenwerking nu wel kwijt was. Dat maakte hij helaas vaker mee. De lokale sheriffs gedroegen zich vaak als lichtge- raakte highschoolprinsesjes als het om ‘hun’ gebied ging. Geen enke-

le sheriff gaf graag toe dat een situatie hem boven de pet ging en dat hij de state troopers moest inschakelen.

‘Wie zijn de andere doden?’

‘Vraag dat maar aan uw forensisch experts,’ bromde de sheriff beledigd. Het ontbrak er nog aan dat hij Blystone voor de voeten spuugde. ‘Wij gaan ervandoor. Mijn mannen hebben gezinnen en het is Kerstmis.’

Dreigementen en bevelen gingen niet helpen, en de sheriff zou ook niet onder de indruk raken als Blystone over zijn hogere rang begon of op wetten en richtlijnen zou wijzen. Hier ging het om tact en zekerheid. Blystone beheerste beide, hij had lang genoeg zelf het uniform gedragen om te weten wat er in de sheriff omging.

‘Sheriff,’ zei hij daarom op verzoenende toon, ‘u en uw mannen doen geweldig werk en ik kan mij goed voorstellen hoe zwaar dit voor jullie allemaal is. Het zou mij veel plezier doen als u doorgaat ons te ondersteunen. Maar bij moordonderzoek gelden nu eenmaal allerhande voorschriften die ik niet mag omzeilen, daar komt gedoe van.’

Even worstelde de sheriff met zijn gekrenkte trots, schopte als een boos jochie met de punten van zijn laarzen in de sneeuw, en haalde uiteindelijk zijn schouders op.

‘Daar vooraan, bij de pick-up, dat is Joe, de derde zoon,’ bromde hij tot Blystones opluchting. ‘Verder heeft die jongen drie boerenarbeiders doodgeschoten en zijn vader en tweede broer zwaar verwond.’

Hij deed zijn handen met handschoenen en al in zijn zakken en gaf Blystone met een bazig knikje het teken hem te volgen. Ze liepen langs het eerste van de vier huizen. Op de veranda van het tweede huis, het grootste van het rijtje, lagen twee doden.

‘Leroy en Carter Mills. Hun vader George is de voorman van Willow Creek,’ zei de sheriff. ‘De jongens woonden nog bij hun ouders en werkten ook op de boerderij.’

Op zijn teken trokken twee van zijn mensen de bedekking weg, zodat Blystone de lichamen kon bekijken. Hij had al heel wat verschrikkelijke ongelukken, moord en doodslag gezien, maar de aan-

blik van deze twee jonge mannen greep hem hevig aan. De broers waren allebei hooguit twintig en hadden hun pyjama's nog aan. De schutter had ze kennelijk neergeschoten toen ze, opgeschrikt door de schoten in het aangrenzende pand, naar buiten waren gegaan.

Midden op de weg, tussen het huis van de familie Mills en huis nummer drie, lag nog een lijk.

'Lyle Patchett,' verklaarde sheriff Benton. 'Een boerenarbeider die in de personeelswoning achter de stallen woont. Heeft hier meer dan twintig jaar gewerkt.'

Blystone knikte. Geen van de mannen was bewapend geweest en geen van hen had geprobeerd voor de schutter te vluchten. Ze hadden hun moordenaar goed gekend en vermoedelijk gedacht dat ze hem hadden kunnen stoppen. Die inschattingsfout hadden ze met hun leven moeten bekopen.

'Het is vast hier begonnen, op nummer 3,' zei de sheriff en liep verder. 'Esra moet de deur hebben ingetrapt en meteen naar de kamer zijn gegaan waarin zijn vader lag te slapen. Op de gang heeft hij zijn broer Hiram neergeschoten.'

'Hoe staat het met de nabestaanden van de slachtoffers?'

'De ouders van de Mills-broers zijn bij familie in Colorado. Ze zijn ingelicht.'

'En de moeder, oftewel de vrouw van meneer Grant?'

'Rachel Grant. Een sterke vrouw, die heel wat kan hebben,' zei Benton. 'Ze heeft een zenuwinzinking, daar kun je je wat bij voorstellen. Ik heb haar naar het ziekenhuis in Madison laten brengen, net als de gewonde zoon. Vernon Grant is naar Omaha gevlogen. Het staat er slecht voor met hem, hij heeft een schot in z'n hoofd gehad, en een in z'n buik. De oudste zoon en zijn vrouw zijn ongedeerd.'

Jordan Blystone bekeek het versplinterde deurslot, ging het huis binnen en keek om zich heen. Overal zat bloed: op de muren, op de grond, op de deur. Hij volgde de sheriff door de gang naar de achterste van de drie kamers.

'Hier heeft hij Vernon te grazen genomen.' Benton bleef in de deuropening staan, Blystone passeerde hem en keek rond. Waarom had

de vader van de schutter niet in zijn eigen huis geslapen maar in een van de arbeidershuisjes?

Blystone zag schoolboeken op een bureau liggen, een teddybeer die een hartje in zijn klauwen hield, waarop 'vergeet mij niet' stond geschreven, posters van Madonna en Bruce Springsteen aan de muur. Het met bloed doordrenkte beddengoed was roze-wit geblokt, op de grond lagen roze kussentjes. Hier klopte iets niet. Blystones blik gleed langs de eenvoudige meubels. Hij opende de deur van de kledingkast: meisjeskleren. Er stonden stapels boeken op de vloer, op de plekken waar nog een gaatje vrij was, en op een kleine stereo-installatie lagen cd's van Bryan Adams, John Mellencamp en Whitney Houston. Over de rugleuning van de bureaustoel hingen de kleren van een volwassen man: overhemd, trui, broek met riem. Daaronder een paar schoenen en sokken.

Wat had Vernon Grant hier te zoeken gehad, in de kamer van een jong meisje?

'Van wie is deze kamer?' vroeg Blystone.

'Geen idee.' De sheriff zette zijn bontmuts af en veegde met de rug van zijn hand over zijn voorhoofd, keek om, en zijn blik werd duister.

'De enige die we nog niet hebben gevonden is de dochter, Sheridan. Die zal zich wel uit de voeten hebben gemaakt.' Zijn grote felle ogen gingen naar het bed. 'Zou me niets verbazen als zij iets met deze hele zaak te maken heeft. Dat is me d'r eentje! En ze hoort eigenlijk niet eens bij de familie.'

'O?' Blystone spitste zijn oren.

'Een geadopteerd kind. Het zijn goede mensen, de Grants. Ze hebben het ouderloze kind een fatsoenlijk thuis gegeven, maar het meisje heeft een voorliefde voor louche figuren. Ze heeft Vernon en Rachel alleen maar narigheid bezorgd, de kleine sloerie.'

'Hoe oud is de dochter?'

'Zestien, zeventien.' De sheriff trok zijn wenkbrauwen veelzeggend omhoog. 'Bijzonder knappe dame.'

Het was duidelijk waar hij op doelde en bij wie zijn sympathie lag, maar Jordan Blystone liet zich niet verleiden tot voorbarige conclu-

sies. Het was ook nog maar een aanname dat dit de kamer van adoptiedochter Sheridan was. Maar het zou niet de eerste moordpartij zijn waar een familiedrama achter schuilging. Was Vernon Grant, een man in de kracht van zijn leven, misschien gevoelig gebleken voor avances van zijn knappe, minderjarige adoptiedochter? Had zijn jongste zoon de geheime relatie ontdekt en uit loyaliteit met zijn moeder zijn vader neergeschoten? Deze verdenking was niet uit te sluiten en een mogelijk motief voor deze daad. Voorlopig was het niet meer dan speculatie, maar uiteindelijk zouden alle details een totaalplaatje opleveren.

25 december 1996, ergens in Illinois

Een besluit nemen betekent: je bewust zijn van de consequenties. Besluiten die grote gevolgen hebben moet je dan ook niet overhaast nemen, maar kalm en weloverwogen. Juist dat had ik dus niet gedaan. Toen ik gisterochtend in mijn auto was gestapt en wegreed, had ik me een heldin gevoeld. Ik was er heilig van overtuigd geweest dat het het beste en verstandigste was als ik Fairfield, de Willow Creek Farm en Horatio Burnett de rug zou toekeren en alle bruggen achter me zou verbranden. In theorie was dat ongetwijfeld waar, maar de realiteit bleek compleet anders. In mijn dromen over vrijheid had ik er nooit echt goed over nagedacht wat het betekent om als zeventienjarige compleet op jezelf aangewezen te zijn en met amper duizend dollar op zak het onbekende tegemoet te rijden. Ruim dertig jaar daarvoor had mijn biologische moeder hetzelfde gedaan, maar zij had Fairfield om heel andere redenen verlaten en met de hoop op een goede afloop.

Tot een paar maanden geleden geloofde ik nog dat het een tragische speling van het lot was geweest dat ik op mijn derde door een ongeluk wees was geworden, uitgerekend in dit saaie gat in het noordoosten van Nebraska was aanbeland en was geadopteerd door Vernon Grant en zijn vrouw Rachel. Op zich had ik het slechter kunnen treffen. De familie Grant had aanzien en was in heel Nebraska bekend, want de stamvader van mijn adoptievader was honderdvijftig jaar geleden als een van de eerste pioniers in deze landstreek aangekomen. De mannen van de familie Grant waren altijd slimme en verstandige boeren geweest, die tijdens de Grote Depressie enorme

stukken land hadden aangekocht, waardoor Willow Creek tot op de dag van vandaag een van de grootste boerderijen in het Midden-Westen was. Ik had altijd geweten dat ik geadopteerd was, maar ik had daar geen last van gehad. Het had mij in mijn kindertijd aan niets ontbroken, behalve aan moederliefde, want mijn adoptiemoeder had er geen geheim van gemaakt dat ze een hekel aan me had. Haar onredelijkheid was lange tijd gecompenseerd door mijn adoptievader, die echt dol op me was.

Het was allemaal veranderd toen ik twee zomers geleden toevallig mijn adoptiepapieren had gevonden. Ik was erachter gekomen dat het zogenaamde ongeluk en de dood van mijn ouders een sprookje was geweest. Met doorzettingsvermogen, geluk en de speurzin van een detective had ik een ongelooflijk web van leugens en intriges weten te reconstrueren, dat de hele familie Grant op haar grondvesten had doen schudden. Mijn biologische moeder was Carolyn, de jongere zus van mijn adoptiemoeder. Haar naam was in ons gezin niet één keer gevallen. Het was puur toeval dat ik de dagboeken van mijn biologische moeder had gevonden en deze ontdekking was het steentje geweest dat een ware lawine had veroorzaakt. Uiteindelijk was de zaak eergisteravond geëscaleerd, waarna het complexe bouwwerk van leugens dat mijn adoptiemoeder meer dan dertig jaar lang staalhard overeind had gehouden met donderend geraas in elkaar was gestort. Voor de harteloze Rachel Grant en mijn vreselijke broer Esra zou na dit moment van de waarheid niets meer hetzelfde zijn. Ze zouden mij overal de schuld van geven, terwijl de rampzalige leugens lang voor mijn geboorte waren begonnen.

Totaal overrompeld door wat er was gebeurd, had ik besloten de boerderij en Fairfield halsoverkop te verlaten. De ware reden voor mijn vlucht was mijn angst voor de consequenties van mijn genadeloze onthulling van de waarheid.

Ik deed mijn ogen open en staaarde naar het plafond van de motelkamer waar ik gisteravond op goed geluk terecht was gekomen. Het motel, dat zijn beste tijd al decennia terug had gehad, bevond zich een paar mijl van de interstate 80, midden op een aftands industrie-

terrein. Op twee trucks na was de parkeerplaats leeg geweest – ook vrachtwagenchauffeurs waren met kerst liever bij hun familie dan in een lelijk motel ergens in Illinois – en het had een paar minuten geduurd voordat een chagrijnige vrouw met gezwollen ogen en ongekamd haar uit een achterkamertje tevoorschijn was gekomen. Ze had me niet om een paspoort of rijbewijs gevraagd en geen aanmeldformulier voor me neergelegd. Zwijgend had ze achtendertig dollar geïncasseerd, een sleutel neergekwakt, gemompeld dat het koffieapparaat kapot was en dat er ook geen ontbijt zou zijn. Graag had ik mezelf het geld voor deze kamer bespaard, maar het was echt te koud om in de auto te slapen.

‘Geen herenbezoek,’ had ze me nog nageroepen. ‘Het is hier geen hoerentent.’

Ik was met mijn auto tot voor de deur van kamer 32 gereden en had mijn tas van de achterbank getrokken, maar de dozen in de kofferbak laten staan. Je moest wel gestoord zijn om een twintig jaar oude Honda open te breken om boeken te stelen. In de kamer lag een versleten tapijt dat ooit grasgroen moest zijn geweest. Het stonk er naar een zoetige spray die de muffe geur van oud zweet en sigarettenrook nauwelijks kon verhullen. De handdoeken in de badkamer waren rafelig en flinterdun, de spiegel was gebarsten. Maar na tien uur en vijf-honderd mijl rijden door sneeuw en duisternis was ik te moe om me te storen aan haren in de wasbak, een kapotte tv uit het jaar nul, of het schurende, veel te dunne dekbed.

Ik had twaalf uur lang diep en droomloos geslapen, maar had toch totaal geen zin om op te staan om verder naar het oosten te rijden. Ik had nooit gedacht dat ik ooit heimwee zou krijgen naar de plek die ik juist altijd achter me had willen laten, maar nu verlangde ik zo hevig naar mijn paard, naar Mary-Jane en Paradise Cove, dat de tranen me in de ogen sprongen en de moed me in de schoenen zonk. Nog pijnlijker was mijn verlangen naar Horatio, naar zijn fluweelzachte, grijze ogen, zijn stem en de troostende geborgenheid die ik voelde als ik bij hem was. Zou Mary-Jane hem mijn afscheidsbrief al hebben gegeven? Ik had mij gisteren de hele rit zitten voorstellen hoe hij

zou reageren als zij hem de brief gaf. Zou hij naar Paradise Cove rijden en hem daar lezen, in zijn auto, op de achterbank waar we het voor het laatst met elkaar hadden gedaan? De voorstelling dat hij met zijn voorhoofd tegen het stuur zou zitten, trillend van het huielen, maar vol dankbaarheid en respect voor mijn onzelfzuchtige en sterke optreden, had me een zekere bevrediging gegeven. Maar wat als het totaal anders zat? Wat nou als hij die twee dichtbeschreven kantjes snel even op kantoor doorlas, met droge ogen en een gevoel van opluchting dat ik zijn probleem zo elegant had opgelost, en de brief in de versnipperaar liet verdwijnen? In zijn aanwezigheid had ik nooit enige twijfel gevoeld, maar hoe verder ik bij hem vandaan was, hoe sterker de twijfel werd, en nu werd ik er bijna door verteerd. Dat tante Rachel en Esra blij waren met mijn verdwijning, daarmee kon ik leven, maar ik wilde dat Horatio dezelfde pijn zou voelen als ik. De waarheid was dat ik met zijn liefde iets was kwijtgeraakt waar ik helemaal geen recht op had gehad, en dat besef was bitterder dan het verlies zelf. Ik huiverde bij de herinnering aan de laatste dagen van mijn oude leventje, waar zo'n abrupt einde aan was gekomen. Ik was ongetwijfeld in Fairfield gebleven als Esra Horatio en mij niet had betrappt in de auto. Ik kon mezelf van alles wijsmaken, maar het was niet zo dat ik op nobele wijze afstand had gedaan van mijn grote liefde, zoals een held in een western. Nee, ik was zonder afscheid te nemen jammerlijk op de vlucht geslagen.

Snikkend rolde ik mezelf op onder het dekbed en wentelde me in zelfmedelijden. Kwam het echt alleen door Horatio dat ik opeens twijfelde aan mijn besluit, terwijl dat mij gisteren nog het enige juiste had geleken? De toekomst lag aan mijn voeten en eindelijk kon ik haar zelf vormgeven! In New York wachtte muziekproducent Harry Hartgrave op me, om professionele demo's te maken, de kans waar ik altijd van had gedroomd! Voelde ik me misschien alleen moedeloos omdat het kerst was? Kerstmis was bij mijn familie nooit iets vrolijks geweest, met een vrouw als tante Rachel was dat nu eenmaal niet mogelijk, maar gisteren was ik mij er opeens pijnlijk bewust van geworden wat ik al die jaren had gemist. De hele dag door waren er

kerstliedjes op de radio geweest. Naar welke zender ik ook had overgeschakeld, overal hadden mensen opgescheept over wat ze met kerst met hun familie zouden doen, wat ze zouden eten en wat ze elkaar cadeau zouden geven, terwijl ik in mijn eentje zat te janken in de auto. De verleiding om papa te bellen, mijn heil bij hem te zoeken en hem om hulp te vragen was opeens een stuk aantrekkelijker dan de vrijheid, die me angst inboezemde.

Het was koud in de kamer. De verwarming borrelde en kraakte flink, maar zorgde niet echt voor warmte. In de badkamer was het nog onaangener. De verroeste elektrische verwarming naast de wc gaf totaal geen sjoege, en ik besloot klappertandend het douchen over te slaan. Ik deed een kattenwasje, schoot mijn kleren aan, greep mijn tas, gooide de sleutel op het bed en verliet de armzalige kamer. Ik bespaarde mijzelf de gang langs de receptie. Voor die achtendertig dollar mocht de chagrijnige receptioniste de sleutel zelf komen ophalen.

Het was te merken dat de temperatuur 's nachts nog verder was gedaald. Het was opgehouden met sneeuwen, daarvoor was het te koud geworden. De hemel was dof en grauw, alsof hij door de kou was versteend. Het slot aan de bestuurderskant van mijn auto was dichtgevroren, ik moest over de bijrijdersstoel klimmen om achter het stuur te komen en de motor te starten. Gelukkig had ik eraan gedacht om het stuk karton dat Hiram in de kofferbak had gelegd achter de ruitenwissers te klemmen, anders had het me zeker een kwartier gekost om de dikke laag ijs van de voorruit te krabben.

De oude Honda startte meteen, de motor begon vredig te pruttelen in z'n vrij. De wijzer van de benzinemeter stond gevaarlijk ver in het rood, ik moest tanken voor ik verder zou rijden. Bovendien had ik iets te eten nodig, want mijn maag knorde. Het broodje kip dat ik bij de laatste tankstop in Iowa had gekocht, had ik dom genoeg in de auto laten liggen. Het was keihard bevroren, net als de chocoladereep. Het duurde een eeuwigheid tot de verwarming warme lucht produceerde. Toen ik na vijftien mijl op de interstate eindelijk een tankstation vond, was ik tot op het bot verkleumd.